

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE A UNIUNII EUROPENE (Camera a doua)
16 mai 2012

Cauza F-61/10

AF
împotriva
Comisiei Europene

„Funcție publică — Funcționari — Cerere de asistență — Hărțuire morală și tratament discriminatoriu — Eroare de apreciere”

Obiectul: Acțiune introdusă în temeiul articolului 270 TFUE, aplicabil Tratatului CEEA în temeiul articolului 106a din acesta, prin care AF solicită anularea deciziei prin care Comisia a respins cererea sa de asistență pentru hărțuire morală și cererea sa de despăgubire, precum și obligarea Comisiei la plata de daune-interese

Decizia: Respinge acțiunea. Reclamantul suportă totalitatea cheltuielilor de judecată.

Sumarul hotărârii

*1. Funcționari — Obligația de asistență care incumbă administrației — Domeniu de aplicare — Conținut — Control jurisdicțional — Limite
(Statutul funcționarilor, art. 24)*

*2. Funcționari — Hărțuire morală — Noțiune — Comportament prin care se urmărește discreditarea persoanei interesate sau degradarea condițiilor sale de muncă — Cerința unui caracter repetitiv al comportamentului — Cerința unui caracter intenționat al comportamentului — Conținut — Lipsa cerinței privind reaua-voință a autorului hărțuirii
[Statutul funcționarilor, art. 12a alin. (3)]*

*3. Funcționari — Hărțuire morală — Noțiune — Atribuirea către un funcționar a unor sarcini suplimentare care conduc la un volum suplimentar de muncă — Includere — Condiție
[Statutul funcționarilor, art. 12a alin. (3)]*

1. Articolul 24 din statut a fost conceput pentru protejarea funcționarilor Uniunii împotriva hărțuirii sau a unui tratament degradant, oricare ar fi acesta, provenind nu numai din partea unor terți, ci și din partea superiorilor lor ierarhici sau a colegilor.

În temeiul obligației de asistență prevăzute de acest articol, administrația trebuie, în prezența unui incident incompatibil cu ordinea și cu liniștea serviciului, să intervină cu toată energia necesară și să răspundă cu rapiditatea și cu solitudinea impuse de împrejurările din speță pentru stabilirea faptelor și pentru adoptarea, în cunoștință de cauză, a măsurilor adecvate. În acest scop, este suficient ca funcționarul care solicită protecția instituției să aducă un început de dovadă cu privire la realitatea

atacurilor al căror obiect afirmă că este. În prezența unor astfel de elemente, revine instituției în cauză sarcina de a adopta măsurile adecvate, în special procedând la o anchetă pentru a stabili faptele aflate la originea plângerii, în colaborare cu autorul acesteia.

Controlul exercitat de instanța Uniunii cu privire la măsurile adoptate de administrație se limitează la aspectul dacă instituția vizată s-a menținut în limite rezonabile și nu și-a utilizat puterea de apreciere într-un mod vădit eronat.

(a se vedea punctele 70-72)

Trimitere la:

Tribunalul de Primă Instanță: 25 octombrie 2007, Lo Giudice/Comisia, T-154/05, punctele 135-137 și jurisprudența citată

2. Articolul 12a alineatul (3) din statut definește hărțuirea morală ca fiind o „conduită abuzivă” care, pentru a fi stabilită, necesită îndeplinirea a două condiții cumulative. Prima condiție se referă la existența unor comportamente, a unui limbaj, a unor acte, gesturi sau înscrisuri „de lungă durată, repetat[e] sau sistematic[e]” și care sunt „intenționate”. A doua condiție, separată de prima prin conjuncția „și”, impune ca aceste comportamente, acest limbaj, aceste acte, gesturi sau înscrisuri să aibă ca efect faptul că „aduc atingere personalității, demnității sau integrității fizice sau psihice ale unei persoane”. Din faptul că adjectivul „intenționat” privește prima condiție, iar nu pe a doua, este posibil să se formuleze o dublă concluzie. Pe de o parte, comportamentele, limbajul, actele, gesturile și înscrisurile menționate la articolul 12a alineatul (3) din statut trebuie să prezinte un caracter voluntar, ceea ce exclude din domeniul de aplicare al acestei dispoziții actele care s-ar produce în mod accidental. Pe de altă parte, nu este, în schimb, necesar ca aceste comportamente, acest limbaj, aceste acte, gesturi sau înscrisuri să fi fost săvârșite cu intenția de a aduce atingere personalității, demnității sau integrității fizice sau psihice ale unei persoane. Cu alte cuvinte, poate exista hărțuire morală în sensul articolului 12a alineatul (3) din statut fără ca autorul hărțuirii să fi intenționat, prin acțiunile sale, să discrediteze victima sau să îi degradeze în mod deliberat condițiile de muncă. Este suficient numai ca acțiunile sale, atunci când au fost săvârșite intenționat, să fi determinat obiectiv astfel de consecințe.

În această privință, calificarea drept hărțuire este supusă condiției ca aceasta să aibă o existență obiectivă suficientă, astfel încât un observator imparțial și rezonabil, dotat cu o sensibilitate normală și aflat în aceleași condiții, să o considere excesivă și criticabilă

(a se vedea punctele 88-91)

Trimitere la:

Tribunalul Funcției Publice: 9 decembrie 2008, Q/Comisia, F-52/05, punctele 132, 134 și 135; 16 mai 2012, Skareby/Comisia, F-42/10, punctul 65

3. Deși nu este exclus că impunerea în mod prelungit a unui volum de muncă sporit unui funcționar poate, în anumite împrejurări, să constituie o hărțuire morală, totuși, condițiile prevăzute la articolul 12a alineatul (3) din statut pentru recunoașterea calificării drept hărțuire morală trebuie îndeplinite.

(a se vedea punctul 118)